

El piano | Andrea Jofre | Actualitzat el 29/05/2014 a les 11:04

A New Error

Era vint-i-set de juny i pel que sigui vaig prendre'm aquella nit per a mi

Foto: Leo Hidalgo

Quinze segons de tràiler. A les fosques, quieta com una pedra encaixada a la butaca. De sobte, com boja, vaig remenar a la bossa fins que vaig aconseguir tocar i reconèixer el telèfon amb els dits. L'havia apagat, merda. El vaig engegar amb aquella pressa que els aparells no entenen - ?va, va, va, engegat?-. Llums, dibuixos, escriu el codi, escriu el pin, ?reacciona trasto dels collons?, ?on és allò de les cançons??.

Era vint-i-set de juny i pel que sigui vaig prendre'm aquella nit per a mi. Vaig anar a fer una cervesa i me'n vaig anar al cine sola com si estigués celebrant l'aniversari del vint-i-set de juny de l'any anterior o que aquella setmana havia tingut els dies en ordre. Alguna cosa inventada. Vaig entrar al cine a la sessió de les deu. Hi havia poca gent, a tot estirar una dotzena de persones repartides pels seients centrals de les files. Una parella en un racó, només es fixaven l'un en l'altra. Em vaig asseure al centre de la fila 13, no hi havia ningú. Era dijous, vint-i-set de juny i potser no era ni la cinquena vegada que anava al cine sola.

A l'hora que començava la sessió en punt es van apagar els llums i la pantalla es va il·luminar. La pel·lícula havia de començar després del temps de l'anunci dels Europa Cinemas, d'un recordatori de la conveniència d'apagar el mòbil -vaig apagar el mòbil- i d'un parell de tràilers de properes estrenes. A la meitat del primer van entrar a la sala dues persones més, van avançar sense fer soroll pel passadís fins a una de les primeres files, entre la tercera i la cinquena, no ho recordo. Van ser un parell de siluetes a contrallum mentre es treien una jaqueta i es despenjaven la bossa i es van asseure al moment just en què començava el segon.

Quinze segons de tràiler i no sé quants segons eterns després vaig trobar l'aplicació. La cançó encara anava i vaig creuar els dits perquè tots els diàlegs que la trepitjaven no fossin prou per fer-la irreconeixible. A la pantalla un home de trenta-molts vestit de dona caminava pel passadís d'una facultat aguantant amb l'orgull per paraigua les mirades sorpreses i estranyes d'estudiants i altres professors, era el primer dia que anava a treballar vestit de dona. Duia unes arracades llargues, pits falsos i els cabells curts i es mig entrebancava amb els talons.

Match. Oh, sí. La tenia, tenia el nom i l'autor del tema. Vaig guardar el telèfon a la bossa, el tràiler es va acabar i va començar la pel·lícula per la qual havia comprat l'entrada. En sortir del cine vaig encendre un cigarret en silenci, vaig buscar i comprar la cançó des del telèfon mentre caminava cap a casa i un cop arribada, al sofà, la vaig escoltar unes tres o quatre vegades seguides.

Ho he intentat però m'ha resultat impossible recordar la pel·lícula que havia anat a veure el vint-i-set de juny de l'any passat.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=JWnX41TBFF4>
@drudibuixa (<https://twitter.com/drudibuixa>)